Ni maggas Lazarus mitto tundi. Perraſt, kui päiw olli kalduman, wirgo temma, töſt ſilmi nink üttel: „Oh, teije armſa innemiſſe, kuis teije minno pöetate! Eal ei olle minna maggu-ſambaste magganu, kui nüüd ſiin teije man. Mul olli unne-näggeminne, et englikeſſe minno kanniwa. Nink es ta ni olle? Es hä innemiſ-ſe täüs armo olle ötſekui Jummala engli ma pääl? — Teije ollete mulle kike-armſambid ja kaunimbid ello-tunde walmiſtanu. Minno ſüdda om täüs rahho ja önſuſt. Seſt tunne minna, et minno koddominneki tund om tulnu. Waiſe innemiſſe perramänne tund om jo taiwatſe ello algminne ja ettemaitsminne.“ — Kui Lazarus ſedda olli üttelnu, ſis künit temma neile kät nink uino ſöbralikko palgega, nink pühha engli kan-niwa temma henge önſide korjuſtehe. Ent Za-dok Hannaga ikſiwa tedda nink mattiwa tedda waiklikkult maha.

Ent ärrauinonu Lazaruſe waim ſaije Za-doki nink temma naiſe Hanna kaitsjas englis; nink kui nemma perraſt üttel päiwal henge heit-man olliwa, olli temma neide ſurmawote üm-brel, nink üts taſſane tulehõng jahhut möllembide palget, ja nemma kuliwa armſa häle, mes üttel: „Kes hallestuſt näüdap, ſe peap hallestuſt ſa-ma.“

J. F. H.